ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ

[ΤΗΣ ΒΕΡΘΑΣ ΔΙΝΦΡΙΜΕΝ]

Ἡ ἅμαξα τοῦ νόσοκομείου χάθηκε μέσα στὴν πυκνὴ ὁμίχλη μὲ τὸ φορτίο της, ἐνῶ τὸ μεγάλο κόκκινο αὐτοκίνητο ἐξακολούθησε τὸν ὁρμητικὸ δρόμο του. Ὅταν ὁ ἀστυνόμος ἔμαθε ποῖος ἦτανε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ αὐτοκινήτου, ἔδειξε μεγάλο σεβασμὸ καὶ ἀμέσως τὸ ὕφος του τὸ ἀπότομο καὶ αὐστηρό, ἔγεινε ταπεινὸ καὶ περιποιητικό.

Τὸ πλῆθος ποὺ εἶχε μαζευτεῖ ἐθαύμαζε τὴν ὠμορφιὰ τῆς γυναίκας τοῦ κυρίου ὅταν ἔσκυψε ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ μάθῃ ἂν τὸ παιδάκι κτύπησε σοβαρὰ ἀπὸ τὴ ρόδα τοῦ αὐτοκινήτου. Τὸ φανάρι φώτιζε τὴν ὡραία μορφὴ της ποὺ διαγραφότανε μέσα σ' ἕνα πλαίσιο ἀπὸ γουναρικὰ καὶ διαμάντια.

Τώρα μποροῦσαν νὰ προχωρήσουν ἀλλὰ θὰ ἔφθαναν λίγο ἀργὰ στὸ γεῦμα ποὺ τοὺς εἶχαν προσκαλέσει. Ἐκείνη πρώτη διέκοψε τὴ σιωπή.

—Τὶ τρομερὴ ὁμίχλη... καὶ τὰ παιδιὰ εἶνε τόσο ἀπρόσεκτα..... Ὁ κακομοίρης ὁ Ἰούλιος, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, δὲν φταίει καὶ πολύ...

Ἐκεῖνος σιωποῦσε. Αἱ λέξεις παγώναν στὸ λαρυγγά του, ἐνῶ ἡ γαλήνη καὶ ἡ ψυχραιμία της τὸν ἐτάραζαν ἀκόμη περισσότερο. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γεύματος ἄκουε ἀφῃρημένος τὴ φλυαρία τῆς διπλανῆς του κυρίας, τὸ βλέμμα του χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ σταματοῦσε μὲ περιέργεια στὴ γυναῖκά του ποὺ διηγεῖτο τί τοὺς εἶχε συμβεῖ καὶ ἐξυμνοῦσε τὴν τέχνη καὶ τὴν προσοχὴ τοῦ σωφέρ· ἐνόσῳ δὲ τὴν παρατηροῦσε ἀνακάλυπτε ὅτι τὸ δυστύχημα δὲν εἶχε ἀφήσει στὴ ψυχή της τὸ παραμικρὸ ἴχνος, καὶ δὲν ἐτάραζε τή γαλήνη της, ἐνῶ αὐτὸς ἀκόμη δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθῃ. Τὸ χέρι του ἔτρεμε κάθε φορὰ ποὺ σήκωνε γιὰ νὰ φέρῃ στά χείλη του τὸ ποτῆρι του.

Γιὰ τὴ γυναῖκα του, αὐτὸ τὸ τέλειον προϊὸν τοῦ νεωτέρου πολιτιτισμοῦ, ποὺ τὴν εἶχε πάρει γιατὶ τὴν εὕρισκε ἀξία βοηθὸ ἑνὸς μεγάλου πολιτικοῦ παράγοντος, ὑπερηφανευότανε πάντοτε πολύ. Συμφωνοῦσανε πληρέστατα. Κατὰ τὴν ἀντίληψί της, γιὰ τίποτα δὲν ἔπρεπε ν' ἀνησυχοῦν. ἀπόδειξις ἡ ἐκπληκτικὴ ἀταραξία ποὺ ἔδειξε τὴ στιγμὴ τοῦ δυστυχήματος,γιὰ τὴν ὁποία μποροῦσε κανένας νὰ τὴν συγχαρῇ.

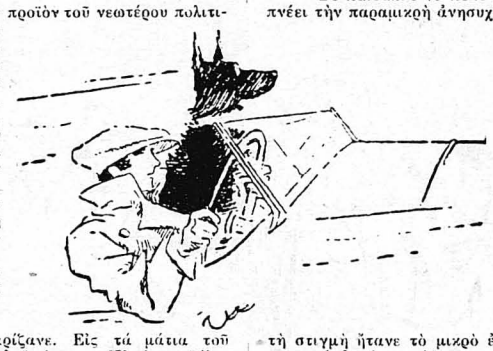

Ἀλλὰ τὸ παιδάκι ποὺ πληγώσανε; ποὺ βουτήξανε στὸ αἷμα καὶ στὴ λάσπη τὰ χρυσὰ μαλλάκια του, ποὺ τοῦ προξένησαν πόνο ;

Ποιὰ πράγματικὴγυναίκα, ποὺ εἶνε ἱκανὴ ν' ἀγαπήσῃ,νὰ ὑποφέρῃ, μπορεῖ νὰ μένῃ ἀδιάφορη βλέποντας καὶ ἀκούοντας ὅλα αὐτά ;

Καὶ σκεπτότανε. Ὅλοι τὸν μακαρίζανε. Εἰς τὰ μάτια τοῦ κόσμου φαινότανε ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων. Πλούτη, δόξα, τιμαί, ἀξιώματα, σύζυγος ὡραία μὲ τόσα ἄλλα προτερήματα,τὶ ἄλλο κατὰ τὴν ἀντίληψι τοῦ κόσμου χρειαζότανε γιὰ νὰ εἶνε εὐτυχισμένος ;

Καὶ ὅμως, ἡ οἰκογενειακὴ ζωή του εἴτανε στερημμένη ἀπὸ τὸ παραμικρότερο θέλγητρο. Ὅταν βρισκώντουσαν μόνοι οἱ δυό τους περιοριζόντουσαν σὲ συζητήσεις πολιτικὲς ἢ ἀνταλλάσσανε γνῶμες γιὰ τὶς ἐπισκέψεις, γιὰ τοὺς χοροὺς καὶ τὰ γεύματα τῶν γνωρίμων των καὶ τῶν δικῶν των.... Τὸ σημερινὸ συμβὰν μέσα στὴν ὁμίχλη ἐτάραζε τὰ νεῦρα του.

Ἴσως ἤτανε ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ ἐργασία, ὁπωσδήποτε αἰσθανότανε τὸν ἑαυτό του πολὺ καταβεβλημένο, ἀρρωστο σχεδόν.

Μὲ πολὺ κόπο κάθησε ἴσαμε τὸ τέλος τοῦ γεύματος, καὶ ἀνέπνευσε ἐλεύθερα ἅμα βρέθηκε μόνος μέσα στὸ αὐτοκίνητό του. Ἡ γυναίκα του θὰ πήγαινε σὲ κάποιο σουαρὲ ποὺ ἡ παρουσία του δὲν ἤτανε ἀπαραίτητος, γι' αὐτὸ ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ μποροῦσε νὰ γυρίσῃ μόνος σπίτι του. Ἁμα ἔφθασε, πῆγε ὅλο ἴσια στὸ γραφεῖο του, κάθησε σὲ μια ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα ἀνάβοντας ἕνα τσιγάρο. Ἕνα ἄγνωστο αἴσθημα εὐχαριστήσεως γέμιζε τὴ ψυχή του μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ μείνῃ λίγες ὥρες ὁλομόνιχος.

Ἦταν ἀφανισμένος, ἡ ἀνέλπιστος σύγκρουσις δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὸ νοῦ του. Εἰς τ' αὐτιά του ἀντηχοῦσεν ἀκόμη, διαπρεστική, σπαραξικάρδιος ἡ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ... Κι' ἔξαφνα τὸν κατέλαβε ἕνας ἀκατανίκητος πόθος νὰ μάθῃ σὲ ποία κατάσταση βρισκότανε τὸ παιδί. Δὲν θὰ ἔκανε καλὰ νὰ τρέξῃ στὸ νοσοκομεῖο καὶ νὰ πληροφορηθῇ ὁ ἴδιος !

Ἡ ἀδιαφορία τῆς γυναίκας του τὸν ἐξώργιζε. Αὐτὴ δὲν ἤτανε τίποτα λοιπὸν παρὰ πάγος, πέτρα, σῶμα ἄψυχο. Καὶ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁλόκληρη ἡ ὕπαρξή του τραβιότανε πρὸς τὴ γυναῖκα, τὴν ἀληθινὴ γυναίκα ποὺ ξέρει νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ φιλήματα καὶ τή δύναμι τῆς ἀγάπης, τὴν ἀκαταμάχητη καὶ ζωογόνο ποὺ σ' ἕνα περιπαθῆ ἐναγκαλισμὸ ἐμπιστεύεται καὶ παραδίδεται ἐξ ὁλοκλήρου καὶ διὰ παντὸς σ' ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶ... γυναῖκα σὰν κι' ἐκεῖνα τὰ δυστυχισμένα, τὰ φτωχά, τ' ἀμόρφωτα πλάσματα, τὰς γυναίκας κάποιων ἀφανῶν καὶ ἀγνώστων προσώπων, οἱ ὁποῖοι ἐσήκωσαν τὸν κόσμον στὸ πόδι κι' ἔκλαψαν καὶ συμπόνεσαν γιὰ τὸ δυστύχημα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ.

Καὶ τί, ἂν ἔξαφνα μιλήσῃ τῆς γυναίκας του γιὰ τὴ ψυχική του αὐτὴ κατάστασι ; Ἂν πάῃ κοντά της καὶ τῆς πῇ :

— Βαρέθηκα τὴ μεγάλη θέσι ποὺ κατέχω στὴν κοινωνία, καὶ τὴ ζωὴ ποὺ περνοῦμε, χωρίς συγκινήσεις, χωρὶς θέλγητρα ! Ἐπιθύμησα ν' ὁπολαύσω τὴν πραγματικὴ οἰκογενειακὴ ζωή... Διψῶ τρελλὰ τὸν ἔρωτά σου, τὴν ἀφοσίωσί σου !

Σὲ ὅλα αὐτὰ ἐκείνη θὰ γελάσῃ, στὰ ὥμορφα μάτια της θὰ ζωγραφιστῇ δυσαρέσκεια καὶ ἀπορία καὶ θὰ τοῦ ἀπαντήσῃ:

— Μὴ γίνεσαι ἀνόητος.

Ναί, θὰ τὸν θεωρήσῃ ἀνόητο, καὶ τὸ ξεχείλισμα τῆς ψυχῆς του θὰ τῆς φανῇ ἐνοχλητικὴ τρυφερότης.

Πῶς ἤθελε νὰ μποροῦσε νὰ μορασθῇ μὲ κάποια αὐτοὺς τοὺς πόθους του ποὺ τόσο τὸν βασανίζουνε καὶ ν' αὕρῃ παρηγορία. Ἀλλὰ κανένας δὲν ὑπάρχει.

Εἶναι μόνος, ἐντελῶς μόνος !

Σηκώθηκε, περπάτησε λίγο στὸ δωμάτιό του, ἔπειτα κτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ διέταξε στὸν ὑπηρέτη πού παρουσιάστηκε, νὰ τοῦ εὕρῃ μιὰ ἅμαξα. Ἡ ὁμίχλη σιγὰ σιγὰ εἶχε διαλυθεῖ, καί ὅταν ἔφθασε στὸ νοσοκομεῖο ὁ οὐρανὸς πειὰ εἶχε ἐντελῶς καθαρίσει. Ὁ μισοκοιμισμένος φύλακας στὴν ἀρχὴ δὲν θέλησε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ περάσῃ μέσα, ἀλλὰ μόλις ἔμαθε μὲ ποιὸν εἶχε νὰ κάνῃ, ἀμέσως πῆρε τὸ πιὸ ὑποχρεωτικὸ ὕφος καὶ φώναξε μιὰ νοσοκόμα. Αὐτὴ ἤξερε τί φήμη του τὴ δοξασμένη καὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

— Τὸ παιδάκι εἶνε πολὺ καλλίτερα. Ἡ κατάστασίς του δὲν ἐμπνέει τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία. Μήπως ἐπιθυμῆτε ὁ ἴδιος νὰ ρίξετε μιὰ ματιά ;

Αὐτὸ βέβαια ἀντιβαίνει πρὸς τὸν κανονισμό, ἀλλὰ γιὰ κεῖνον γίνεται καὶ αὐτή ἡ ἐξαίρεσις.

Θέλησε νὰ τὸ δῇ παιδάκι, καὶ ἐνῶ ἀνέβαινε τὴ σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ἐπάνω διαμέρισμα τοῦ νοσοκομείου, αἰσθανότανε διαφορετικὰ τὸν ἑαυτό του.Τοῦ φαινότανε πῶς ξυπνοῦσε ἀπὸ ἕνα λήθαργο, καὶ γύριζε στὴν ἀληθινὴ ζωὴ μὲ τὶς συγκινήσεις της, τὶς ἀνησυχίες καὶ τὶς ἀγωνίες της.

Δὲν ἤτανε πιά, ἡ ἰσχύς, ὁ διπλωμάτης, ὁ πολιτικὸς παράγων, ὁ ἐργαζόμενος γιὰ τὴν πρόοδο καὶ τὸ συμφέρον ἑνὸς κράτους, ἀλλὰ ἁπλῶς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ ἡ κυριωτέρα φροντίς του αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἤτανε τὸ μικρὸ ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ θῦμα τοῦ αὐτοκινήτου, καὶ ὁ μόνος πόθος του, ἀφοσίωσις, ἔρως, στοργή.

Αὐτὲς ἡ σκέψεις βασανίζανε τὸ νοῦ του, ἐνῶ ἀκολουθοῦσε τὴ νοσοκόμα. Τὸν ὡδήγησε σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα γεμάτη ἀπὸ ἀραδιασμένα κανονικὰ ἄσπρα κρεββατάκια. Κοντὰ σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἡ νοσοκόμα στάθηκε κι' ἐκεῖνος διέκρινε μιὰ γυναίκα, ἡ ὁποία μὲ σκυμμένο χαμηλὰ τὸ κεφάλι εἶχε περάσει τὸ χέρι της κάτω ἀπὸ τὸ κεφαλάκι τοῦ πληγωμένου παιδιοῦ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ πολύτιμη γοῦνα ποὺ ἐκάλυπτε τοὺς ὤμους της, γλύστρησε καὶ κυλίσθηκε χάμω.

Ὅταν πλησίασε τὴν εἶδε, ἀνεγνώρισε τὴ γυναίκα του κάτω ἀπὸ τὸ ἀχνὸ φῶς καὶ ἡ ψυχή του γέμισε ἔξαφνα ἀπὸ ἐνθουσιώδη λατρεία καὶ θερμὴ εὐγνωμοσύνη. Ὅταν ἐκείνη σήκωσε τ' ὡραῖο κεφάλι της καὶ χαμογέλασε, τοῦ φάνηκε πῶς τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο χαμόγελο ἄνοιξε δρόμο πρὸς τὴν ψυχή της καὶ εἶδε τὸ λαμπρὸ ἀκτινοβόλημα τοῦ ἥλιου τῆς ἀγάπης καὶ αἰσθάνθηκε τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα ἀνθισμένων ρόδων.

—Ἀποκοιμήθηκε, ψιθύρισαν τὰ χείλη της, δὲν μποροῦσα νὰ ἡσυχάσω ἂν δὲν μάθαιν· μόνη μου.

— Τὸ ξέρω, τῆς ἀπήντησε, ἐνῶ ἔτρεμε σύσσωμος ἀπὸ ἀπερίγραπτη συγκίνησι, γιατὶ αἰσθανότανε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὶς ψυχές τους νὰ συνενοοῦνται, καὶ νὰ ἑνώνωνται σὲ μιὰ δύναμι ἀκατάβλητον. Τώρα πλέον ἔννοιωθε ὅτι ἀνακάλυψε τὴ γυναίκα τῶν ὀνείρων του καὶ τῶν γλυκῶν ρεμβασμῶν του, πρὸς τὴν ὁποίαν τραβιότανε ὅλη ἡ ὕπαρξίς του.

Μετάφρ. Λ. Ἀρχ....

✱

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΘΗΣΕΙΟΥ»

Εἰς τὸ Θέατρον τοῦ Θησείου «EDEN» κάθε βράδυ ἀληθὴς κοσμοπλημμύρα ἀπὸ ἐκλεκτὸν κόσμον. Τὰ παιζόμενα ἔργα καὶ οἱ ε[illegible] συνείδητοι ἠθοποιοὶ χειροκροτοῦνται ἀπὸ τὸ κοινον. Τὸ ἐν [illegible] θέατρον μὲ τὴν δροσιάν του ἀποτελεῖ δασιν μέσα εἰς τὸ Ἀ[illegible]κὸν θέρος.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΓΕ[illegible]ΟΤΑΣ

Πωλοῦνται βιβλία ἀγγελιῶν ἐκ 400 σελίδων ἀνκα 7. [illegible]χ. 225 εἰς τὸ Τυπογραφεῖον Στραγγάλου καὶ Γαλάνη, δδ[illegible]